

Slikarstvo kontemplacije

Nakon ciklusa *Portreti* mladi akademski slikar Marin Baučić prvi put predstavlja javnosti još nezaokružen ciklus naziva *Cathedral*. Ideja o toj temi začeta je još 2014, a razvijana je na putovanjima po europskim kulturnim i kršćanskim središtima Pariza, Utrechta, Amsterdama, ali i posjetima šibenskim, splitskim, dubrovačkim crkvenim zdanjima... Istraživačko-tematski fokus usmjeren je na crkvenu arhitekturu koja bez obzira nosi li formalno - značenjski epitet katedrale – stolne crkve ili ga je nosila u prošlosti, ili je naprosto zdanje koje lovi vizualanog senzibilca svojom oduhovljenom materijalnosti, raskošnom i slojevitom u arhitektonskom i vremenskom značenju. Uglavnom su to interijeri uz pomoć kojih autor dublje progovara o postupno stvaranim, tihim, mističnim i svečanim prostorima duhovnosti natopljenima slojevima ljudske kreativnosti, ideja i emocija, ali i Božje prisutnosti u novom kontekstu.

Fotografija je osnova na temelju koje gradi kompozicije određene kutom gledanja i kadroviranjem prizora interijera bilo u krupnom planu ili u detalju, primjerice visećeg lusteru, oltarne atike s anđelima, kipa svetca ili prozora. Efekt iznenađenja, ali i vizualne ugođe stvara "slučaj" izvrnutog kadra podsjećajući nas na one rijetke ljude koji imaju čudesnu sposobnost da vide stvari iz vlastitog i tuđeg gledišta, koji zrcale nebo na zemlju i naravno, znaju voljeti.

Slikarska iskustva iz ciklusa *Portreti* primjenjena su u širini i slobodi poteza, ali ne i u žarkoj gami. Sklon slikarskom eksperimentiranju različitim tehnikama, kao i eksperimentiranju ovaj mladi slikar osigurava neprestanu dinamiku i razvoj svog slikarstva. Podjednako uključujući kogniciju i emociju bira i nanosi mrlje i poteze boja s uporištem u sigurnom "slikarskom" crtežu. Uz crtež, slojevitim lazurama i suptilnim valerima gradi jasnoću prostornih planova, harmoniju i atmosferu slike. Hvatajući i prenoseći atmosferu disciplinirano i strpljivo gradi je slojevima uglavnom zagasite razrijeđene game i jake svjetlosti, uvjerljivo, u duhu majstorskog klasičnog slikarstva. Svjetlo obilato i uspješno rabi kao simbol i kao slikarsko sredstvo. Postiže da slikana materija živo pulsira na platnima, iako ne s podjednakim uspjehom na svakom. Nanosi boje parcijalno su slojevitiji, čime naglašava dubinu i tajanstvenost zatamnjenih dijelova interijera ili pak blještavilo i mističnost svjetlosti. Ostavljajući pojedine dijelove sumarne, u naznakama, nastale brzim i širokim

potezima te poništavajući one dotjeranije primjenjuje iskustva slikarstva moderne čime slika dobiva na svježini.

Uz stabilnu uporabu crtačkih i klasičnih slikarskih vještina, kao i zasada slikarstva moderne, Baučić se ne odriče ni emocionalnog ni racionalnog iskustva. Oni uspješno koreliraju i čine jedinstveno vizualno polje koje privlači pozornost gledatelja i navodi ga da pretražujući svaki brid, svodove, arhitektonske ukrase i opremu crkvenog prostora osjeća kao da se i sam nalazi u njemu angažirajući svoje perceptivne alate na sličan način. Estetsko-vizualna kvaliteta Baučićeva slikarstva artikulira emocionalni stav koji akcentuiraju osušene kapi i curci boje, sugerirajući postupno, specifično, gotovo neprimjetno nestajanje duhovnih, etičkih i moralnih vrijednosti izniklih na kršćanskoj mistici i identitetu. Tako dovodi u fokus interesa činjenicu marginalizirane duhovnosti i problem procesa transformacije kršćanskoga materijalnog nasljeđa. U kvazi - intelektualnom i konzumerističkom polju neoliberalnog djelovanja neka crkvena zdanja i kod nas, ali još više u Europi, svedena su samo na okvir za neke druge sadržaje i trgovačke računice.

Baučić svojim "kontemplativnim" slikarstvom podsjeća na temeljni sadržaj crkvenih građevina, na činjenicu potiskivanja i banaliziranja duhovnosti, na letargiju zaborava istinskih vrijednosti, koje su jedine izvori pravoga života i istinske radosti. Svjestan da bez te utemeljenosti svaki drugi sadržaj gubi snagu, vjerodostojnost i učinak. Upravo u ovom segmentu očituje se Baučićevo pripadanje sadašnjem trenutku i po mom mišljenju grupaciji mladih umjetnika koji su prije tri godine okupljeni kao *Novi hrvatski realisti*.¹

U vizualnim umjetnostima uvijek ostaje jedan dio nerazumijevanja, s onu stranu verbalnog, koje je kao titraj strune nevidljiva instrumenta našeg neuštimana bića koji uvijek i iznova možemo prizvati ako to želimo.

Mirela Duvnjak

¹ *Novi hrvatski realizam* je pojava u likovnoj umjetnosti paralelna s trendovima povratka realizmu u cijelome svijetu i tradicionalnom poimanju umjetnost, ali izražava aktualne teme i novi kontekst. Izložbom u prosincu 2013. povjesničar umjetnosti Feđa Gavrilović okupio je značajan broj umjetnika povezanih s tim likovnim izrazom.